

LUCIE BÍLÁ – TA O MNĚ

► Více než tři roky od alba Hana přichází Lucie Bílá s novou deskou nazvanou Ta o mně. Podílel se na ní producent Martin „Maxo“ Šrámek a řada autorů včetně Marka Ztraceného nebo Kataríny Knechtové. „Prostě oslovíte lidi, které máte rád, a doufáte, že i oni mají rádi vás,“ říká zpěvačka ke vzniku pestré nahrávky.

Na obalu desky Ta o mně na první pohled zaujme symbol ženy místo písmene „o“. Jak vás to napadlo?

Chtěla jsem, aby bylo zřejmé, že deska vznikala v období, kdy jsem se opravdu nejvíc cítila jako žena. V mém povolání musí být i žena mužem. Všichni v mém týmu i okolí ode mě očekávají vedení, rozhodování, ale doma bych to žezlo ráda odkládala. Což teď opravdu mohu. Mám vedle sebe silného muže a díky němu jsem doma málem za princeznu. Najednou jsem po představení pozvaná do kina, na večeri a doma tím dvoutetovým mužem hýčkaná tak, jak opravdu léta ne.

A je to album skutečně o vás?

Opravdu. Nejdřív vznikla písnička o mém synovi, mamince, partnerovi... a pak jsem si říkala, že deska není jen o lidech, které mám ráda. Protože ti lidé jsou vlastně mým odrazem. Takže je o mně. Jednoduchý a srozumitelný název je důležitý jako jeho obsah. Chce to čisté, jasně zapamatovatelné sdělení... Jako je třeba jméno Lucie Bílá. Za něj vždy moc děkuju Haně Zagorové.

Ona vám ho vymyslela?

Ne, ale byla jsem Hana Zaňáková, a to

bylo příliš podobné, takže jsem musela jít od toho. Jsem za to ráda, protože se Zaňákovou by se mi autogramiády hodně protáhly. (smích)

Jak vznikne osobní deska s texty, které by měly být vaší výpovědí, když se na ni podílela asi desítk autorů?

Vznikne to tak, že oslovíte lidi, které máte rád, a doufáte, že i oni mají rádi vás. A jasně řeknete, co chcete zpívat. Nejlepším příkladem je asi Marek Ztracený, který je podle mě báječný autor a jeden z našich největších hitmakerů. On přesně zachytil témata, která jsem chtěla. Z našeho povídání nebo esemesek vytáhl i takové věci, že tam dokonce jsou slova, která jsem sama řekla. Takže jsem se písničky ani nemusela moc učit. A lidi mi to věří, jako bych si ty texty napsala sama. A to je pro mě důležité, písničky i texty mi musí opravdu sedět. Na mně je hned poznat když mě něco nebaví... Neposlušné tenisky jsem točila celý den, ale třeba písničku Hořká jako rtuť jsem nazpívala hned napoprvé.

Nahrávka zní dost moderně. Byl to záměr?

Ano byl. Našla jsem si producenta

Martina „Maxo“ Šrámka, který se mnou už jednu desku dělal. A čím jsem starší, tím víc kolem sebe potřebuju pořádek. Já mám ráda rámus, miluju koncerty s Arakainem, ale na téhle desce jsem chtěla mít čistotu, nic rušivého, aby posluchači mohli vnímat jenom texty a sdělení. A to Martin spolu s Andrejem Hruškou udělal geniálně.

Prý jste vybírala až ze čtyřiceti původních skladeb...

Celá ta práce trvala asi tři roky. Nakonec jsem natočila pětadvacet písní, z toho jsme jich vybrali dvanáct, a potom se ještě zjevíla jedna, jejíž téma mi na desce chybělo. Napsal ji velmi šikovný Marcel Procházka, a prostě tam musela být.

Nabízí se otázka, co bude s tím nepoužitým materiálem.

Rozhodně je autorům nevrátím! (smích) Moc ráda bych se k těm zbylým už nazpívaným při nejbližší příležitosti vrátila.

Třeba na další desce?

No, anebo je prostě budu hrát. Víte, hit se nedá naplánovat. Třeba se v těch nevybraných ještě něco najde. Konkrétně tam je písnička Právě svítá od Kataríny Knechtové, která se prostě jen do konceptu téhle desky

nehodila. Ale rozhodně ji chci zpívat na svých koncertech, protože je prostě překrásná.

Všechna témata přišla od vás, nebo měl někdo vlastní iniciativu?

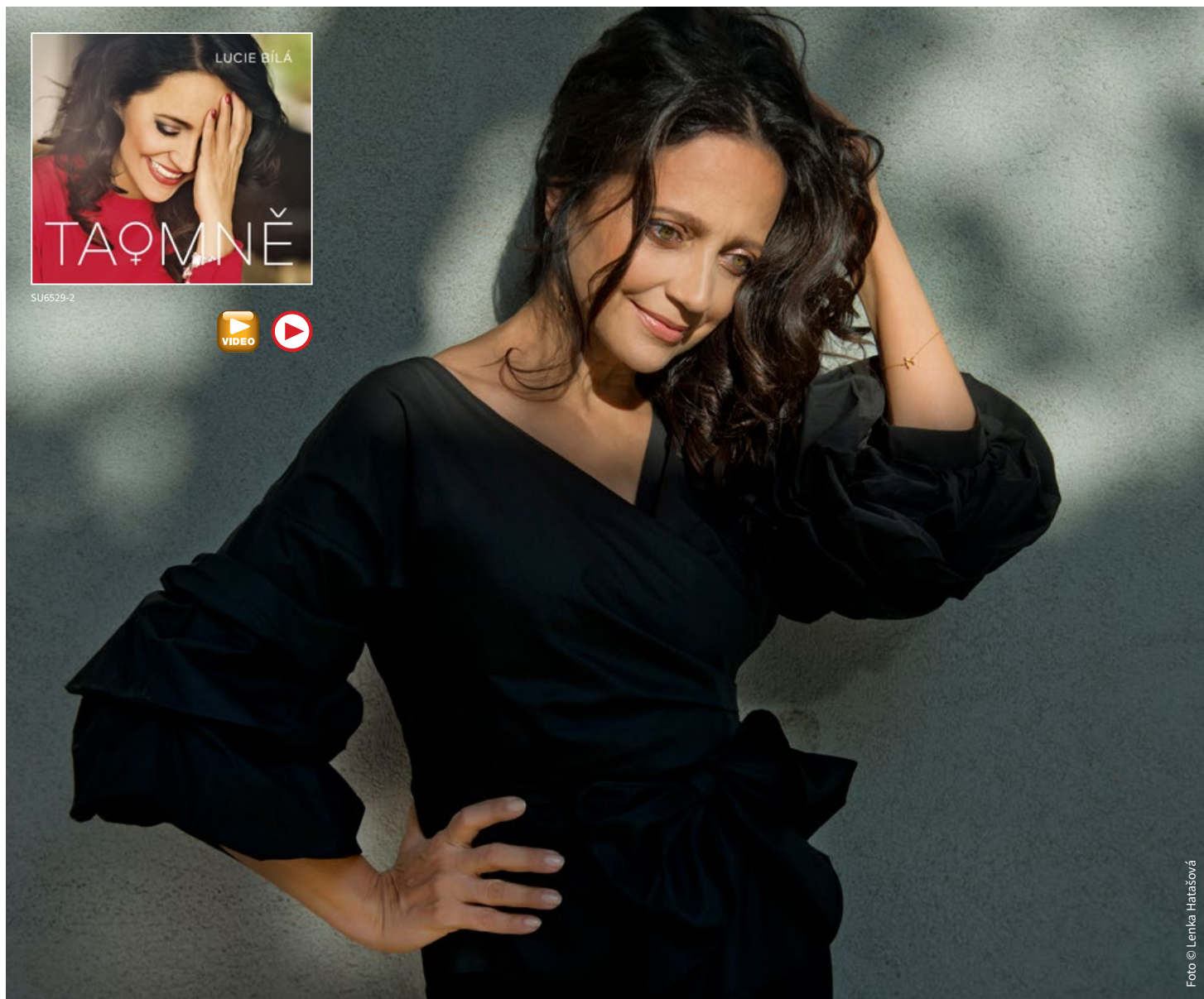
Já jsem se trochu vyhýbala tématu svých maminky. V období, kdy odešla, jsem dokonce brečela před lidmi, až jsem se musela jednou sama proplesknout před zrcadlem, ať přestanu fňukat. Nechtělo se mi o tom ještě zpívat. Ale píseň Domov je přesně to, jak jsem schopná to téma pojmut. A závěrečná slova „mami, budeš ve mně žít“ jsem tam nakonec dodala sama. Prostě jsem to ve studiu zkusila, Martin u mixážního pultu plakal a už to tedy zůstalo.

Takže spousta drobných náhod!

Ta píseň je tak krásná, že jsem ji okamžitě začala hrát, jak s Petrem Maláskem, tak s velkou kapelou. Když ji Martin Šrámek slyšel na zimním stadionu v Bratislavě, tak říkal, že s tou nahrávkou musíme něco udělat, třeba ji transponovat výš. Ale já si myslím, že tam žádná hlasová exhibice není potřeba, jenom sdělení. Každému nám jednou maminka odejde, to pánbůh nemohl jinak vymyslet. A písnička o tom má být tichá.

SU6529-2

DEPEŠE MARTY KUBIŠOVÉ

Třicáté výročí začátku cesty ke svobodě a demokracii slaví Marta Kubišová výjimečným listopadovým koncertem v pražské Lucerně, který se koná tuto sobotu, a také unikátní kompilací.

Souhrn zpěvaččiny mimořádné umělecké tvorby vychází na CD a poprvé i na LP. Obsahuje singly ze šedesátých let, ukázky z alba Songy a balady, nejlepší nahrávky z období po roce 1989 a nakonec letošní nově natočenou a nazpívanou Modlitbu pro Martu.

Písničky s posvěcením Marty vybral klavírista, skladatel a kapelník Petr Malásek, dlouholetý spolupracovník a znalec jejího repertoáru. Stojí také za letošní studiovou verzí Modlitby, kterou zaranžoval a nahrál s velkým orchestrem. Vznikla tak unikátní nahrávka po více než padesáti letech.

„Modlitbu jsme točili někdy kolem třidvacátého srpna. Jak mi bylo, nelze ani vyprávět. Sama píseň, komponovaná už dávno pro Rudolfa, mi báječně sedla. K tomu ty okolnosti. Myslela jsem, že se snad zřítíl

svět. Na ulici jsem ale viděla naše statečné lidi, slyšela rozhlas, cítila ten nerudovský kvádr, a jen jsem si říkala, že musím být z křemene,“ vzpomíná na první nahrávku Modlitby Marta.

Poselství, chcete-li depeše, tohoto výběrového alba je o zásadní umělecké i lidské jedinečnosti Marty Kubišové, podpořené řadou písní se společenským přesahem. Ač jí leckdy nelibostné životní zákruty vzaly téměř dvacet let skvěle rozjeté kariéry, přece je její důležitost v historii české populární

hudby nepochybná. Album Depeše je to hojným důkazem.

„Výtečný písňový obsah, nový zvukový remastering, fotografie Otty Dlaboly a grafika Luďka Kubíka vytváří z tohoto téměř dvacetipoložkového CD a stylově vyhlížejícího LP počtu velké zpěvačce i připomínku přelomové doby před třiceti lety. Dokonalá depeše i pro rok 2019!“, poznamenává šéfproducent Supraphonu Karel Deniš.

SU6584-2

MARIE ROTTROVÁ

VŠECHNO NEJLEPŠÍ... NA VINYLU

Kompilace největších hitů Marie Rottrové *Všechno nejlepší...*, která původně vyšla na podzim roku 2003, patří mezi prodejem vůbec nejúspěšnější CD tituly v novodobé historii Supraphonu. Sestava dvanácti písniček, limitovaná stopáží LP záznamu, nyní vychází také na vinylu, tradičním zvukovém formátu této hudbě velmi slušícímu. Skladby si vybrala, doplnila a také seřadila paní Marie sama. Vycházela při tom z velké koncertní zkušenosti, naznačující nejvyšší oblibu jednotlivých songů u publika.

„Marie má ten zvláštní dar, že když zpívá, má každý z posluchačů pocit, že zpívá jen pro něho. Přitom, jak vím, se nikdy nepodbizela lacinou vyzývavostí. Působí skrytým ohněm. Už na startu své úspěšné kariéry to

nebyla žádná instantní hvězdička, a tak se z ní časem stala hvězda stálice. Osobnost, oblíbená a uznávaná bez věkových bariér. Písňe různých barev, rytmů a citových nábojů zvládá s dokonalým citěním, bezchybnou intonací a dikcí. Slova v jejím podání jako kdyby znamenal víc, než říkají,“ vyznává se ze svého vztahu k Marii Rottrové Jiřina Fikejzová, která je coby textařka podepsána hned pod několika písněmi, jež najdete na albu *Všechno nejlepší...*

Kromě Jiřiny Fikejzové zde samozřejmě nechybí ani další dvorní textaři paní Marie jako Jaroslav Wykrent, Zdeněk Borovec, nebo Jaroslav Nohavica. Ti všichni napsali slova dokonale vyhovující naturelu zpěvačky a podstatě písniček. Ať už jde o silné domácí melodie Wykrenta nebo Jiřího

Zmožka, převzaté původně polské songy, kultovní cover verzi z francouzského prostředí nebo odvážnou výpůjčku z repertoáru Black Sabbath, výsostně ženský, velmi elegantní a neméně kvalitní projev Marie Rottrové dokázal učinit z těchto písniček opravdové perly naší populární hudby posledních cca čtyř dekad. Zapomínat ale samozřejmě nemůžeme ani na partu znamenitých ostravských muzikantů z kapely Flamingo/Plameňáci, která jí v tom byla vždy spolehlivou oporou.

„Psát pro Marii Rottrovou je potěšení pro každého autora – a pro autorku tím spíš. Písním, kterých se ujme, čas jako by nemohl ublížit, to je vzácnost v prudce proměnlivé, pomíjivé oblasti populární hudby,“ dodává k tomu Fikejzová.

Samostatnou kapitolou je pak provedení nové LP reedice jako takové. S přihlédnutím k obvykle jemnému charakteru písniček, časté průzračnosti aranží a soulově lehce nachraptělému tónu vokálu bylo totiž při rytí do výrobní matrice využito laku, umožňujícího optimální přenos i těch nejtišších pasáží. Součástí obalu LP je také sada fotografií Majky Votavové ze speciální „bílé“ edice.

Nezapomenutelné songy *Lásko, voníš deštěm*, *Řeka lásky* či *To mám tak ráda* a další nyní dostaly tu nejdůstojnější možnou fazónu a posluchači se mohou kochat krásnou hudební přehlídkou skutečné popové klasiky ve formátu a provedení, jež jsou synonymem pro jedinečný hudební artefakt.

SU 5508-2

Foto © archiv Semafor

Foto © archiv Semafor

JAN WERICH / DIVADLO SEMAFOR SUCHÉHO & ŠLITRA

VYCHÁZÍ DVA VELKÉ KOMPLETY NAHRÁVEK OSOBNOSTÍ, KTERÉ VÝZNAMNĚ OVLIVNILY MODERNÍ ČESKOU KULTURU!

V druhé půlce listopadu potěší vydavatelství Supraphon všechny diskofily a sběratele odkazu Jana Wericha a fanoušky divadla Semafor ucelenými a výpravně vybavenými kompilacemi nahrávek. Komplet Jan Werich – Suma sumárum obsahuje 5CD–MP3 (v celkovém čase: 50 hodin 37 minut) a soubor zvukového záznamu devíti her z let 1959–1964 divadla Semafor vychází pod příhodným názvem Zuzana, Jonáš a spol. na 15 CD (v celkovém čase: 17 hod. 30 minut). Supraphon se tímto edičním počinem připojuje k oslavám 60. výročí založení Semaforu a komplet nahrávek Jana Wericha již předznamenává 115. výročí Werichova narození, které si připomeneme v únoru 2020.

Suma sumárum obsahuje vše, co můžeme od **Jana Wericha** slyšet v padesátihodinovém kompletu s přílohou

nikdy nevydaných zvukových objevů. Je to souhrn všech nahrávek s Janem Werichem z archivu Supraphonu a soukromých

sběratelů (Karla Koliše, Ondřeje Suchého, Jiřího Borovičky, Jindřicha Kučery, Gabriela Gössela, Petra Prajzlera, Prokopa Voskovce ml.). Komplet sestavil **Jakub Kamberský** tak, aby obsahoval vše, na čem se autorsky podílel Jan Werich. Některé již vydané tituly (*Poslední forbína* 1974, *Lucerna* 1977) vycházejí v dosud nevydané rozšířené verzi. Mezi rarity patří například záznam z návštěvy Jana Wericha v rodině bratra Jiřího Voskovce, nález tří neznámých nahrávek Voskovce a Wericha z počátku 30. let a řada dalších kuriózních a objevných zvukových pokladů. Osobnost Jana Wericha tak září ve všech svých podobách – v podobě geniálního herce, zpěváka, autora, vypravěče, glosátora a mimořádného zjevu české kultury 20. století.

Nahrávky devíti her divadla **Semafor** v ucelené podobě vychází v kompletu 15CD zcela poprvé, sestavil ho a zásadním doprovodným textem a informacemi doplnil vynikající znalec historie divadla Semafor **Lukáš Berný**. Producentka mluveného slova vydavatelství Supraphon **Naďa Dvorská**

upřesňuje: „Hry tvoří základ vrcholného období slávy divadla, které podstatně ovlivnilo kulturní dění v naší zemi ve druhé polovině 20. století. Na scéně Semaforu se vystřídaly takřka všechny tehdejší významné pěvecké a herecké hvězdy, oba autoři pro ně složili stovky písní a výstupů. Mnohé hry vycházejí v kompletu **Zuzana, Jonáš a spol.** v plné délce vůbec poprvé. Těžiště tvoří záznamy z archivu divadla Semafor, doplněné nahrávkami z archivu Supraphonu, České televize a soukromých sběratelů.“

Posluchači se mohou těšit na dnes již legendární hry: *Člověk z pudy*, *Zuzana je sama doma*, *Taková ztráta krve*, *Nocturné*, *Zuzana je zase sama doma*, *Šest žen*, *Jonáš a tingl tangl*, *Zuzana není pro nikoho doma* a také dobovým televizním záznamem proslavený *Recital 64*. V nahrávkách vystupují vedle Suchého a Šlitra například Miroslav Horníček, Waldemar Matuška, Eva Pilarová, Hana Hegerová, Karel Gott, Pavlína Filipovská, Zuzana Stivínová, Karel Štědrý, Pavel Sedláček, Jana Malknechtová a řada dalších herců a zpěváků.

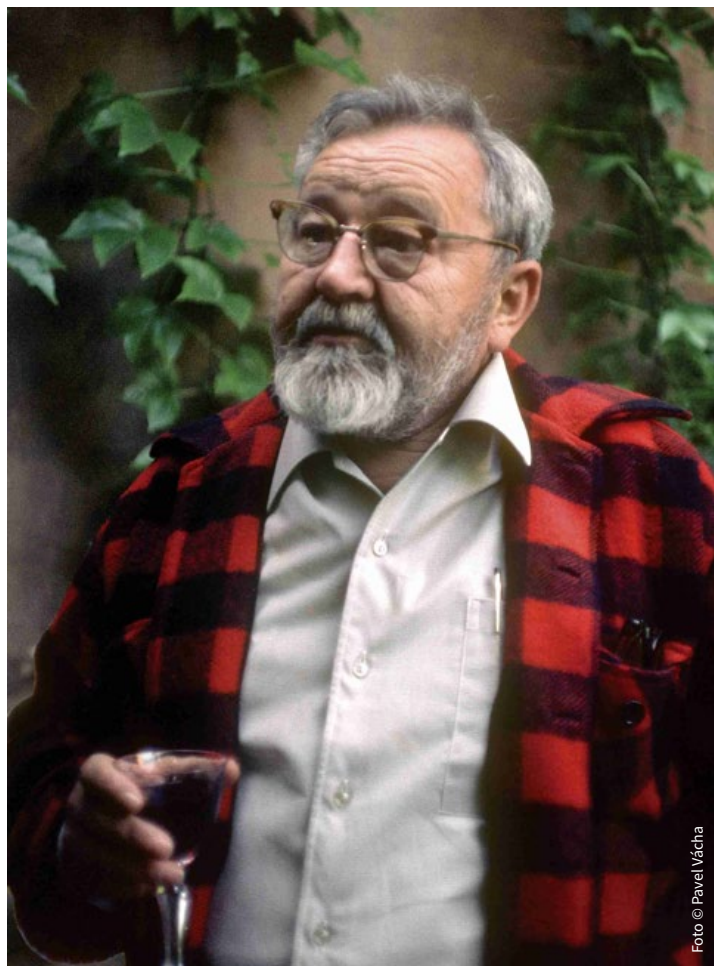

Foto © Pavel Vácha

SU6492-2

SU6495-2

ORIGINÁLNÍ PRAŽSKÝ SYNKOPICKÝ ORCHESTR

NÁVRAT LEGENDY

Originální pražský synkopický orchestr (OPSO) založil Pavel Klikar na podzim roku 1974. Již od začátku zněl OPSO neuvěřitelně dobově díky přesné interpretaci hudebníků a díky studiu a analýze stylu, ve kterém se hrálo ve dvacátých letech. Okamžitě zaujal posluchače doma i v zahraničí. U příležitosti půllkulatého jubilea orchestru vydává nyní Supraphon jeho první čtyři alba ve výpravném kompletu 4CD, z nichž historicky první album vychází na CD úplně poprvé. Vzpomínkový souhrn legendárních gramofonových snímků z let 1976 až 1989 vychází v době, kdy omlazený OPSO opět s vervou koncertuje a znovu dělá radost posluchačům, kteří obdivují nesmrtelné jazzové songy z počátku minulého století. Křest 4CD Originálního pražského synkopického orchestru se uskuteční v rámci předvánočního koncertu v neděli 15. prosince 2019 v Malostranské besedě. Účast přislíbili i muzikanti, kteří v tomto již legendárním ansámblu působili v předchozích letech, například zpěvák Ondřej Havelka, který stejně jako Pavel Klikar letos slaví své pětadesátiny.

„Celý proces vzniku a raného rozvoje Originálního pražského synkopického orchestru vypadal jako předem již dávno připravený a vysněný řetěz jevů a událostí, které do sebe neuvěřitelně zapadaly a ideálně na sebe navazovaly,“ zavzpomínal zakladatel orchestru a jeho dlouholetý umělecký vedoucí Pavel Klikar a ještě dodal: „Atmosféra v našem ansámblu byla hluboce odlišná od všeho, co jsem kdy poznal. Byli jsme jako bláznivá jazzová rodina, kde každý pomáhal každému. V orchestru se scházeli a zráli úžasné hudební osobnosti, často budoucí kapelníci svých vlastních projektů. Neméně důležité byly také osudově ideální podmínky našeho zrodu, zrání i dlouhého působení. Podobné mateřské lůno se dalo na naší Zemi nalézt jen a jen v Československu, v Praze – matce měst a v Malostranské Besedě, která se stala na třicet pět let naším domovem a milovanou koncertní scénou.“

Supraphon vydává 22. listopadu 2019 na zvukových nosičích dlouhou dobu nedostupné nahrávky z prvních čtyř alb z let 1976 až 1989. První vinyl se v nově

sestaveném kompletu navíc vůbec poprvé objevuje v podobě CD. Pavel Klikar hned od počátku směřoval OPSO k autentickému podání zprvu americké a instrumentální, ale postupně také domácí a zpívané muziky na pomezí jazzu a populární hudby, zejména z 20. a 30. let. Sám k tomu uvedl: „Období vzniku snímků tohoto čtyřalba považuji za velký zázrak stejně jako ojedinělý fenomén našeho orchestru. Ve zdánlivě pochmurné éře minulého režimu jsme si vytvořili svůj ostrůvek hudební krásy, kde platil náš vlastní řád a panovaly jiné zákony.“

„Čtyři CD jsou v samostatných kartonových pošetkách, kopírujících původní LP obaly. Booklet s rozsáhlým textem o historii kapely i alb, to vše je v rozevíracím papírovém digipacku. Radost pro všechny pamětníky, zdroj poznání i zábavy pro mladé posluchače s touhou objevit nesmrtelnou muziku ve špičkovém provedení,“ představil komplet producent vydavatelství Supraphon Karel Deniš. Pavel Klikar své vzpomínky shrnul: „Hlavní podstatou naší činnosti byla vždy snaha nalézat, zažívat

a zpětně posluchačům rozdávat výjimečnou krásu a radost. Věřím, že ji díky záslužné supraphonské reedici znovu zažijete, stejně jako na koncertech současné sestavy Originálního pražského synkopického orchestru pod vedením Jana Pospíšila.“

Pavel Klikar měl dohled nad remasteringem z pásů, osobně vybíral bonusy i rozhodoval o celkové podobě 4CD. Zvukové úpravy vysoce odborně realizoval Pavel Bukovský, který byl u vzniku podstatné části nahrávek již v době jejich původního vydání. Vše vznikalo v kontaktu se znovu vitálním OPSO, pod patronací Pavla Klikara obnovujícím tradici živého hraní, nejčastěji opět v pražské Malostranské besedě. OPSO nyní také realizuje společně s pohybovým divadlem Lindo, hop! prvorepublikovou hudebně-taneční grotesku Pingls aneb Hot Café Revue. Křest 4CD OPSO se uskuteční v rámci jeho předvánočního koncertu 15. prosince v Malostranské besedě. Účast přislíbili i muzikanti, kteří stáli před pětácti lety u vzniku orchestru.

ZROZENÍ – vánoční koncerty 2019**DAGMAR PECKOVÉ & MUSICA BOHEMICA**

- 11. 12. 2019 18:30 Mladá Boleslav, Škoda Muzeum
- 13. 12. 2019 18:00 Habartov, Městské kulturní středisko Habartov
- 17. 12. 2019 19:00 Zlín, Kongresové centrum
- 19. 12. 2019 19:00 Plzeň, Měšťanská Beseda
- 23. 12. 2019 18:00, Praha, kostel sv. Šimona a Judy
- 26. 12. 2019 19:30, Praha, kostel sv. Šimona a Judy

Foto © Zuzka Vónišch

SU 6569-2

DAGMAR PECKOVÁ

POKŘTILA ALBUM A PŘEVZALA DVĚ ZLATÉ DESKY

V úterý 5. 11. 2019 v odpoledních hodinách pokřtila mezzosopranistka Dagmar Pecková spolu s hudebním skladatelem Darkem Králem jejich společné album *The Magical Gallery*. Křest se uskutečnil v showroomu exkluzivní audiotechniky VOIX, který se nachází v Dušní ulici 3 v centru Prahy a právě slaví první rok od svého otevření.

Novinka Dagmar Peckové je autorským projektem renomovaného skladatele scénické hudby Darka Krále, který se nechal pro své skladby inspirovat mistrovskými díly světového malířství. V nahrávce *The Magical Gallery* propojil charismatický hlas Dagmar Peckové s elektronickou hudbou. Album včera pokřtil dramatik a režisér David Drábek, který s Darkem Králem mnoho let spolupracuje.

Dagmar Pecková společně s uměleckým vedoucím souboru Musica Bohemica Jaroslavem Krčkem převzali Zlatou desku Supraphonu za loňské vánoční album *Nativitas*, na jehož vzniku se také podílel soubor *Gentlemen Singers* a Karel Jakubů. Letošní vánoční turné *Zrození* Dagmar Peckové s *Musica Bohemica* odstartuje již 11. prosince v Mladé Boleslavi a bude zakončeno 23. a 26. prosince koncerty v pražském kostele sv. Šimona a Judy.

Skutečným překvapením pro Dagmar Peckovou na slavnostním setkání ve VOIX bylo předání Zlaté desky Supraphonu za album *Wanted* s písněmi Kurta Weilla, které nahrála s hudebními tělesy Miroslav Hloucal Jazz Band, *Epoque Quartet* a *Epoque Orchestra* pod vedením dirigenta, skladatele a klavíristy Jana Kučery. Ocenění převzala Dagmar Pecková společně s producentem Tomášem Ságlem, který album *Wanted* nejen produkoval,

ale v roce 2017 se svojí agenturou Ság! Production také uspořádal sérii sedmnácti koncertních představení ve velkém sále Lucerny.

Podobně jako ostatní alba, i *The Magical Gallery* se dočká koncertního provedení, které proběhne 7. dubna 2020 ve Fóru Karlín pod příznačným názvem *Dagmar Pecková in The Magical Gallery*. Předprodej vstupenek bude brzy zahájen v předprodejní síti Ticket Live.

Foto © Zuzka Vónišch

Foto © Zuzka Vónišch

ZBIGNIEW CZENDLIK

POSTEL, HOSPODA, KOSTEL

Formou audioknihy se stal rozhovor, který se dotýká práce faráře, víry v Boha, postavení církve u nás, protestantů, svobody, žen, dobra a zla, stárí či výchovy dětí.

Supraphon vydává audioknihy *Postel, hospoda, kostel*, autorů Zbigniewa Czendlika a spisovatelky a producentky Markéty Zahradníkové, kterou načetli herci František Kreuzmann a Dominika Býmová. Úvod namluvil sám Zbigniew Czendlik.

Vaši knihy se prodalo neuvěřitelných osmdesát tisíc kusů!

Když jsem byl na Realu Madrid, představil jsem si, že lidí, kteří mají moji knížku, je asi tak stejně, jako na tom zaplněném stadionu. A další si ji ještě přečtou. To je skutečně neuvěřitelné.

A teď si ji ještě jiní poslechnou jako audioknihy.

Ano. Pustí si ji v autě, nebo když dobře nevidí a čtení je unavuje. Mezi takové lidi už patřím bohužel i já.

Vy jste ji celou načetli?

Ne, jen úvod. Namluvili ji František Kreuzmann a Dominika Býmová.

Kdo vymyslel název *Postel, hospoda, kostel*?

Jednou se mě jeden novinář zeptal na tři pro mě nejdůležitější věci a já jsem je vyslovil v pořadí, které by se od faráře čekalo: *Kostel, hospoda, postel*. Je to logické. Ale v knížce jsem to obrátil.

Proč?

Protože si myslím, že náš život většínou začíná v posteli – ačkoli já se rodičů neptal, kde mě počali (úsměv) – a v posteli pak i končí. Putování od postele do postele vlastně určuje mantinely našeho života.

Nebo z postele do postele.

To už má dvojsmyslný význam. (smích) Za to by mě asi můj nadřízený nepochválil.

Přiznejte se: pokřtil jste tu knížku, nebo ne?

Křtil jsem ji. Křest není slovo, na které by měla církev monopol. Jeho význam je širší. A já si myslím, že nedeňonestuji, neznevažuji, ani nezneuctuji křest jako takový, který je uvedením do křesťanského života.

Měla vaše knížka kmotry?

Byli jimi Lucka Bilá, Jan Potměšil a Tomáš Paclík, majitel fotbalové Viktorie Plzeň, které v Čechách fandím. Kmotři jsou důležití, protože to jsou ti, kdo by se měl o kmotřence starat (smích).

Jak byste svou knihu, kterou jste napsal společně s Markétou Zahradníkovou, charakterizoval?

Jako vyprávění faráře o víře v Boha, o svobodě, ženách, dobru a zlu a podobně. A to všechno je prokládáno různými životními příběhy.

AJŤÁK LUKÁŠ PAVLÁSEK PÍŠE DENÍK

Do povědomí veřejnosti se Lukáš Pavlášek dostal díky oblíbenému stand-up pořadu Na Stojáka. Před sedmi lety s úspěchem začal knižně vydávat i své autorské texty. Po knížce určené dětem, která obsahovala rozverně nonsensové básničky, napsal knížku *Z deníku ajťáka*, která je souborem jednotlivých uzavřených příběhů. Setkala se s velkým zájmem a tak za dva roky na ní navázal druhý díl *Ajťák vrací úder*. Supraphon nyní ve spolupráci s Lukášem Pavláskem vydává *Z deníku ajťáka* v podobě audioknihy. Lukáš Pavlášek se interpretačně sice spolupodílel na loni vydané pohádkové audioknize Jana Ondera *Kdo zachrání Pižďucha?*, ale samostatnou, autorskou audioknihu vydává nyní poprvé. Vyjde již 15. listopadu 2019 na CD-MP3 i ve všech digitálních formátech.

Povídky psané deníkovou formou, kdy se každá odehrává v jednom měsíci, mapují dva roky v životě jednoho mladíka, zaměstnaného v „ajťárně“ u velké nadnárodní firmy v týmu dvou dalších přátel a spolupracovníků. Kromě blogu, twitteru a profilu na facebooku si píše deník, aby přesně věděl, co každý den v životě dělal a aby bylo co uložit do kosmické lodi, která jednou poletí s největšími poklady

lidského vědění hledat novou planetu k životu.

„Životní náplní protagonisty **Z deníku ajťáka** je paření her, pití pepsy a sledování kontrolky serverů. Doma dělá to samé, proto je mu jeho práce koníčkem. Zároveň touží po setkání s osudovou ženou,“ uvedla k tématu audioknihy její producentka a režisérka **Nad'a Dvorská** a dodala: „Humor textu i autorova projevu je zábavný a nutně vede

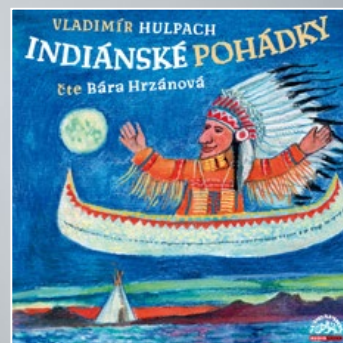
minimálně k posluchačovu úsměvu, ne-li velkému smíchu.“ **Lukáš Pavlášek** k tomu poznamenal: „Odjakživa mám rád humorné deníky, jako třeba Tajný Deník Adriana Molea nebo Mládí v hajzlu - Deník Nicka Twispa, a vždycky jsem chtěl něco takového napsat. Ale místo postavy pubertáka jsem shodou okolností stvořil postavu mimózního ajťáka, což je vlastně takový přerostlý puberták.“

Ačkoli je kniha o ajťákovi, tak IT svět je jen odrazovým můstkem pro humorné situace. Speciální znalosti toho prostředí nejsou k poslechu audioknihy až tak důležité. Svébytnou atmosféru vyprávění umocňuje i elektronická hudba skupiny **U-Prag**. Celkový čas audioknihy **Lukáš Pavlášek - Z deníku ajťáka** je 3 hodiny 36 minut a vyjde v pátek **15. listopadu 2019** na značce Supraphon.

Foto © Andrea Simpreová

SU 6494-2

BARBORA HRZÁNOVÁ

ČTE INDIÁNSKÉ POHÁDKY

Vladimír Hulpach je autorem řady přepravěných mýtů, pohádek, legend a bájí z celého světa. Jeho Indiánské pohádky patří k nejúspěšnějším, vyšly již v jedenácti jazykových mutacích a v mnoha vydáních. V pátek 15. listopadu 2019 vycházejí Indiánské pohádky u Supraphonu v podání herečky Barbory Hrzánové poprvé jako audiokniha na CD-MP3 i ve všech digitálních formátech. V těchto pohádkách jsou zvířata a lidé ve stejné roli, mluví spolu a navzájem se silně ovlivňují. Mocní duchové pak zasahují do života všech tvorů

rozumně, předem varují a dokážou pozitivně a zásadně proměnit svět. Příběhy okouzlí svojí laskavou moudrostí a souzněním s přírodou.

Barbora Hrzánová je „Vinnetou naší doby“ (jak zní kniha jejich vzpomínkových rozhovorů s Richardem Ermlem, která vyšla loni). Je nejen vynikající herečka, ale i člověk, který má k indiánům celým svým životním postojem blízko. Její citové a osobní zaujetí při četbě těchto pohádek dodává nahrávce nesmírnou autentičnost a sílu sdělení. „Já jsem se kdysi rozhodla,

že zveřejním, že jsem Vinnetou. Od malička jsem si přála jím být, a tak jsem si řekla, proč ne. A bylo to. Jenomže pozor, já jsem zároveň Vinnetou a Stará liška. Když byl náš syn malej, tak jsme byli běžná indiánská rodina. Já jsem dostala čelenku s pérem a přiřkli mi jméno Stará liška, syn byl Bystré oko a Radek Hladový vlk. Jak vidíte, indiánskou krev mám v žilách léta,“ vzpomíná s úsměvem Barbora Hrzánová a zároveň dodává: „Indiánské pohádky jsou pro všechny, kteří obdivují a oceňují indiánskou schopnost pochopení přírody.“ To,

o čem hovoří Barbora Hrzánová, podtrhuje v nahrávce hudba, tedy zpěv, buben a chřestidlo v interpretaci bývalého náčelníka Ligy lesní moudrosti Filipa Chmela.

Booklet zdobí ilustrace Miroslavy Hrdinové i fotografie Andrey Simperové. Posluchači se mohou těšit na pohádky s dakotskými bojovníky, irokézským náčelníkem, algonkínským kouzelníkem, zunským chlapcem či také s Čejeny, Arapahy a dalšími severoamerickými indiánskými kmeny.

Foto © Andrea Simpreová

Foto © Andrea Simpreová

MICHAL DLOUHÝ V NÁVRATU MALÉHO PRINCE

Původní česká dramatizace Nový návrat malého prince vychází jako audiokniha. Ve volném pokračování Malého prince od Antoine de Saint-Exupéryho účinkují Michal Dlouhý, Jan Kanyza, Jiří Lábus, Miroslav Táborský a Matěj Havelka.

Knižní titul, který je volným pokračováním jednoho z nejkrásnějších příběhů světové literatury – Malého prince od Antoine de Saint-Exupéryho, napsali Martin Ondřej a Richard Bergman. Druhý jmenovaný se ujal i režie zvukové dramatizace. Jedná se o další osudový příběh pilota, který se díky magické záři směřující se hvězdy týpící se na hladině moře opět setká s malým princem. Pilot se ocitá ve zcela jiném světě, kde přestaly platit veškeré fyzikální zákony. Právě tam začíná jeho cesta za snem plná nadějí,

ale také strachu a nejistoty.

Richard Bergman v roce 2017 realizoval jako autor a režisér původní českou dramatizaci Malého prince a toto téma je mu mimořádně blízké. I tentokrát zvolil pro audioknihu podobu „pohádkové“ dramatizace, která je svým rozsahem i formou přístupná širokému okruhu posluchačů včetně dětí. Autorem instrumentální hudby je Michal David.

„Příběh fiktivně navazuje na Exupéryho opětné setkání s malým princem. Popisuje

část jeho života, jeho cestu k Božímu světlu, ke hvězdě, kterou hledá. Přitom poznává planety, o kterých mu malý princ vyprávěl. A také ty, které ho dovedou na Písečnou planetu, kde se oba setkají,“ říká Richard Bergman. „Jsem nesmírně nadšený z hereckých výkonů zúčastněných herců. Moje hluboká poklona patří především Michalu Dlouhému, který skvěle ztvárnil postavu Exupéryho i roli vypravěče,“ dodává režisér.

„Malý princ (od Antoine de Saint-Exupéryho) je naše rodinná kultovní bible.

Jeho poetika, pravda a čistý pohled na svět, a život v něm, je pohlazení na duši, v dnešním zrychleném světě. Jsem šťastný, že mé dcery našli v jeho příběhu, to, co my, lásku a přímočarou pravdu života. Že jsem měl tu možnost připomenout. To, co je důležité, byl pro mě nádherný dárek od pana autora Richarda Bergmana, a to ještě v den, kdy jsme vzpomínali na mého pilota, který mě, v mém dětství, nakreslil beránka (20. 6. 2019 – den nahrávání audioknihy),“ říká hlavní interpret audioknihy herec Michal Dlouhý.

SU 6470-2

ROMAN VÁLEK PŘEDSTAVUJE NOVINKU CZECH ENSEMBLE BAROQUE

Na hudební trh přichází v pořadí už čtvrté album, na němž jste pro hudební vydavatelství Supraphon nahráli v podání souboru Czech Ensemble Baroque hudbu Františka Xavera Richtera. Jak dlouho se zabýváte mapováním odkazu tohoto českého, resp. moravského skladatele?

V této intenzitě je to asi šest let práce v seznamech, v archívech. Jsou to spartace, koncertní realizace a tedy i nahrávky.

Proč právě František Xaver Richter – co Vás na něm tak fascinuje?

František Xaver Richter patří mezi tzv. austro-moravské skladatele a my, tedy

Czech Ensemble Baroque, se pokládáme za moravské těleso. Působíme zejména v Brně, i když naši muzikanti jsou z Moravy, z Čech, ale i ze Slovenska. Richter se svými rodiči bydlel nedaleko zámku Holešov a právě tady, na zámku hraběte Rottala, byla v době jeho dětství, tedy zhruba ve 20. letech 18. století, velká hudební tradice. Každé léto tu byla organizována jakási operní stagiona a právě tady se mladý Richter s největší pravděpodobností poprvé potkal s kapelníkem Ignazem Jakobem Holzbauerem, pozdějším slovným kapelníkem mannheimského orchestru, a to byl patrně i první impuls k Richterovu zájmu o barokní hudbu a kompozici. Jak už jsem

říkal – Czech Ensemble Baroque sídlí ve Zlínském kraji a zámek Holešov je pro nás takovým stěžejním místem, kde organizujeme koncerty, spolupracujeme s festivalem Musica Holešov, ale také tam už 15 let pořádáme své barokní kurzy, kam si zveme mladé interprety, kteří mají zájem o provozování barokní hudby, ale také slovné umělce. V příštím roce by měl dokonce navštívit Holešov např. slavný kontratenorista Andreas Scholl. Takže to vše dohromady dává, myslím, dobrou odpověď na to, proč právě Richter – ve Zlínském kraji opravdu není mnoho skladatelů tohoto významu.

Richter patřil k těm skladatelům,

kterí se později velmi dobře uplatnili v zahraničí. Jaké bylo jeho postavení ve světových metropolích, ve kterých později působil?

Richter měl patrně velké ambice. Po svých studiích měl několik angažmá, nejprve v menších farnostech středně velkých německých měst v Kemptenu a Ettalu, kde byl buď regenschorim, nebo vicekapelníkem menší místní kapely. V roce 1746 se dostal do kurfiřtské kapely v Mannheimu – otázkou je, zda v tom nějakou roli sehrálo i jeho předchozí setkání se zmíněným Ignazem Holzbauerem, který zde byl kapelníkem, či nikoliv. Nicméně, jak známo, právě v mannheimské kapele působila celá řada Čechů,

SU 4274-2

včetně rodiny Stamiců. Příliš spokojen tu asi nebyl – jeho hlavní náplní bylo hrát na violu a zpívat malá sóla, či ve sboru. A pokud se komponování týče, byl odsouzen pouze do role komorního skladatele, na rozdíl od předchozích menších míst, kde měl možnost skládat opravdu velká oratorní díla. Z toho důvodu se 60. letech začal poohlížet po kapelnickém místě, kde by mohl své ambice realizovat, a právě skladba *Super flumina Babylonis*, která je na našem novém CD, byla jakousi konkurzní skladbou, která mu pomohla dosáhnout vyššího postu – místa kapelníka v kapitule Štrasburské katedrály. Z austro-moravského skladatele se tak najednou stal umělec, který si podával ruce s Marií Antoinettou, Leopoldem Mozartem a se spoustou dalších významných hudebníků tehdejší doby.

Které nahrávky z Richterova díla předcházely této čtvrté?

První bylo Requiem Es dur, druhé bylo velkopáteční oratorium *La deposizione dalla croce di Gesù Cristo*, potom realizace Hobojového koncertu F dur spolu s Te Deum a tím čtvrtým dosud finálním projektem je právě zmíněná kantáta *Super flumina Babylonis* spolu s *Miserere f moll*.

Zmínili jste, že stěžejní dílo této nahrávky – *Super flumina Babylonis* – sehrálo v Richterově životě významnou

roli. Jaké byly okolnosti vzniku této skladby?

Možná bych to přirovnal k tomu, že když se Johann Sebastian Bach ucházel o místo skladatele na drážďanském dvoře, zkomponoval jako jakousi konkurzní skladbu *Kyrie Gloria* z později složené *Mše h moll*. S podobným záměrem asi vznikla i Richterova *Super flumina Babylonis*, když se Richter ucházel o místo kapelníka ve Štrasburské katedrále. Složení orchestru v této skladbě totiž kopíruje složení kapely Štrasburské katedrály, přesto, že vznikla dříve, než Richter do Štrasburku odešel. Smyčce, 2 hory, 2 hoboje, basso continuo, varhany, patřičný sbor, sólisté... Vše naznačuje, že Richter dílo složil s úmyslem prezentovat je na té nejvyšší úrovni ve Francii... Pravdou je, že skladbu velmi úspěšně prezentoval v Paříži v tehdy jednom z nejslovnějších koncertních míst celé Evropy, a to ve Španělském sále dnes už neexistujícího paláce Les Tuilleries, který byl pro 1500 posluchačů a z dnešního pohledu představoval jakousi Covent Garden jižní Evropy. Na premiéru vyšla i velmi pochvalná kritika v hudebním časopisu *Mercure de France* a je velmi pravděpodobné, že i tato kritika Richterovi dopomohla k jeho dalšímu angažmá, takže se stal jakými štrasburských Bachem.

Jaké dílo na nahrávce doplňuje stěžejní titul *Super flumina Babylonis*?

Je to skladba, která byla Richterem napsána už ve Štrasburku, v roce 1770, a to pro velkopáteční obřady. Jedná se o *Miserere f moll*, jehož začátek může leckterého posluchače i zmást, protože Richter si pro ně vypůjčil téma Pergolesiho *Stabat Mater*, které pak velmi umným způsobem rozvedl ve svém *Miserere*.

V jakém stavu jsou Richterova díla, která v archívech nalezáte?

Velmi dobrém. Richter byl zřejmě velmi pečlivý. My vždy pracujeme s jeho autografem, nespokojujeme se s opisy a jeho rukopisy jsou velmi čitelné, velmi pečlivé a až na mikrovýjimky tam nejsou žádné chyby, což i u slovnějších skladatelů bývá celkem běžné. Dokonce třeba v případě Requiem Es dur se dalo hrát přímo z jeho materiálů.

Kdo všechno se na nahrávce podílel?

Czech Ensemble Baroque je souborem, jehož vokální složka je téměř ze 40 % procent složená z výborných sólistů, kteří mají průpravu a aprobační pro starou hudbu, a my využíváme styl „colla parte“, kdy oni zpívají sóla i sborové party, což se pak projevuje v určité homogenitě a celistvosti výrazu. Mou filosofií a krédem je provádět hudbu s ansámblem tak, aby těleso bylo umělecky i mezilidsky v daleko větším a trochu jiném kontaktu, než je v běžném orchestru a kamenných divadlech. Aby atmosféra, ale

i celý princip spolupráce byl do jisté míry uvolněný, ale se vším respektem – ať už k dílu, tak k sobě při práci. Na zkouškách vždy hledáme různé varianty, ptám se muzikantů i na jejich názor a mám za to, že když je to rozumně skloubeno dohromady, vzniká pak jiná interpretační dimenze.

Nahrávka vyšla 25. října. Nabízí se otázka, zda už máte připravený „v šuplíku“ nějaký další podobný projekt?

Uvidíme. Momentálně jsme uzavřeli jednu etapu, ale pokud by se jednalo o Richtera, mám několik dalších nápadů. Má například výborné basové árie, které by se daly dramaturgicky svázat do jedné nahrávky, do jednoho projektu, má také výborné instrumentální koncerty, v jejichž případech bych měl nápady na využití některých zatím nejmenovaných sólistů, ale samozřejmě je tu dalších několik desítek vokálně instrumentálních děl, nad kterými by stálo za to se zamyslet. Uvidíme tedy, jak bude přijata *Super flumina Babylonis*. Třeba bude podnětem k realizaci nějakého dalšího Richterovského projektu. Jinak mám ovšem v plánu i další autory, např. Ignáce Tümu, což je vedle Richtera podobný případ vynikajícího skladatele kontrapunktika, který je podobným způsobem nedoceněný a který by si zasloužil nějakou systematickou práci.

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.supraphon.cz